

Volumul 5

Ilustrații: Lisa Brenner
Traducere din limba germană:
Ioana-Elisabeta Ursu

Titlul ediției originale din limba germană:

Luna Wunderwald, Ein Luchs mit Liebeskummer

© 2019 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg,
Germany

© 2023, Didactica Publishing House, România

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă
sau stocată fără acordul editurii.

Editor: Florentina Ion

Redactor: Alina Perțea

Corector: Dorina Lipan

DTP: Mihaela Nicolae

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUHN, USCH

Luna și pădurea magică/Usch Luhn. – București:

Didactica Publishing House, 2022-

vol.

ISBN 978-606-048-556-8

Vol. 5: Un răs cu ochii verzi/il.: Lisa Brenner;

trad. din lb. germană: Ioana-Elisabeta Ursu, – 2023. –
ISBN 978-606-048-658-9

I. Brenner, Lisa (il.)

II. Ursu, Ioana-Elisabeta (trad.)

821.112.2

087,5

DIDACTICA PUBLISHING HOUSE

Splaiul Unirii nr. 16, Clădirea Muntenia Business Center,
etaj 5, 506, sector 4, București

Informații și comenzi: tel.: 021 410.88.18; 021 410.88.14

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

Cuprins

1. Veverițele-spion	7
2. Un secret cu urechi ascuțite	21
3. Griji din cauza rășilor	32
4. O „bezea” pentru Călin	41
5. Supărare și un cântecel în pădure	51
6. Pe Poteca Întunecată	62
7. Un micuț somnoros	75
8. Adiere proaspătă pentru bufnița de hambar	87
9. O oră de flaut neobișnuită	96
10. Lapte cu cacao la Pippa	106
11. Luna la vânătoare	116
12. O prietenie cu adevărat deosebită	126
13. Poveste cu mistreți și ceai de măceșe	132

14. Un cerb pe post de mesager	145
15. Minunea flautului	154
16. Oră cu pădurarul	168
17. Cu Pamino nu e de glumă	177
18. Cântec în Pădurea Întunecată	185
19. Un răs cu ochii verzi	200

1.

Veverițele-spion

Era o zi însorită de noiembrie. Luna se relaxa întinsă pe pat și citea dintr-o carte cu aventuri. Era vorba despre o fată care plecase singură cu o navă cu vele, în căutarea fratelui ei care fusese răpit.

„Oare eu aș avea curaj să fac una ca asta?”, se întrebă Luna. Nu avea frați, dar își făcuse cei mai grozavi prieteni de când se mutase cu părinții în cabana din pădure. „De exemplu, dacă Melania ar dispărea dintr-odată, sigur aș porni în căutarea ei, să o salvez. Dar, bineînțeles, nu fără Dănuț și Călin. Iar Călin ar veni chiar și cu piciorul în ghips, la cât de grozavă i se pare Melania.”

Luna chicoti gândindu-se la prietenii ei.

Săptămâna trecută, Călin și-a rupt piciorul pentru că s-a cățărat într-un turn și a sărit de la trei metri înălțime, doar ca să o impresioneze pe Melania.

Deși au avut neînțelegerile lor la început, Călin era un băiat bun. Luna se bucura mult că își schimbase părerea pe care o avusese despre el la începutul anului școlar, când abia se mutase în clasa lor.

Dănuț, prietenul ei, îi dăruise Lunei un iepuraș de Angora foarte drăgălaș. Doar că acesta trebuia să rămână să locuiască în continuare la ferma familiei Rozmarin, deoarece în cabană locuiau cei doi șoricari – Daisy și Drago – cărora le plăcea foarte mult să vâneze iepurași. Cu toate acestea, Luna îl vizita pe Rilă al ei cât de des putea.

Luna suspină fericită. Este atât de plăcut să ai prieteni pe care să te poți baza!

Ceva se izbi de geam. Luna se sperie, crezând că s-a izbit o pasăre. Dar, uitându-se pe fereastră, descoperi în bradul din față două veverițe care aruncau de zor cu conuri în geam.

— Hei, ce faceți acolo? strigă Luna.

Lăsă cartea pe pat, alergă la fereastră și o deschise.

— Au! exclamă Luna.

Un con ateriză direct în obrazul ei și o lovi tare. Luna își frecă zona care o durea.

— Ce-a fost asta? Nu mai aruncați!

Veverițele făceau o gălăgie teribilă și săreau agitate în sus și-n jos pe crengi.

— Bună, Luna! Cântă-ne ceva la flaut! o rugă veverița mai deschisă la culoare.

— Da, da, da, spuse cea de-a doua. Doar un cântecel scurt! Primești o alună dacă faci asta. Le strângem acum pentru iarnă.

Veverițele se ridicară pe picioarele din spate, pentru Luna.

— Mda, nu pot spune nu, îmi plac alunele, zâmbi Luna larg.

Scoase cheia de argint de pe lăntișorul de la gât, deschise ușa camerei secrete și scoase de-acolo cutia neagră cu flautul fermecat.

Luna a găsit camera secretă și flautul după ce bufnița Alma i-a dat cadou cheia de argint. Flautul era fermecat, iar Luna a descoperit că poate vorbi cu animalele după ce le cântă acestora o melodie.

Melania a aflat secretul ei dintr-o întâmplare, dar Luna nu-și face griji din cauza asta. Prietena ei nu ar da-o de gol că are un flaut fermecat. Asta este cu atât mai important, cu cât unchiul Melaniei, Julius Jupiter, are o colecție bogată de flaute, și îi predă și ei lecții, folosind un flaut obișnuit din colecția lui. Lunei i se pare înfricoșător profesorul și se teme că acesta vrea să pună mâna pe flautul ei fermecat. Oricum, Luna e sigură că profesorul are un secret întunecat.

— Ce-ai pățit, Luna? întrebă veverița de culoare deschisă. Parcă urma să ne cânti!

Luna își întrerupse gândurile.

— Scuze, spuse ea.

Se așeză pe pervazul ferestrei, se uită spre brazii înalți și duse flautul la gură.

Începu să cânte o melodie vioaie. Aducea a vară și a aventurile pe care le trăise până atunci cu animalele pădurii. Flautul fermecat era cu adevărat deosebit. Când Luna cânta la el, pentru oameni suna ca și cum ar fi exersat mulți ani. Din păcate, nu era adevărat. Cântecele ei la un flaut obișnuit suna mai degrabă a scârțâit de metale.

Câțiva sticleți în căutare de hrană se opriră brusc, ascultând cântecele Lunei, și chiar și iepurii neobișniți, care tocmai țopăiau prin grădina de legume de la cabană, deși le era interzis, ciuliră urechile.

Când o mașină străină se apropie de casa Lunei, aceștia se ascunseră rapid în vizuinile lor și chiar și vulpoiul Hector, a cărui blană roșiatică putea fi zărită în spatele unui copac, dispăru în grabă.

Un con de brad o lovi din nou pe Luna în cap.

— Luna! Atenție, aveți vizitatori! strigă veverița cu blana mai închisă la culoare.

Luna se opri din cântat și se uită spre mașină. Așa deci: aceea era mașina fostului șef al tatălui său.

Luna își amintea că acesta nu fusese prea mulțumit de faptul că domnul Silva părăsise locul de muncă din oraș pentru cel din Pădurea de Vară. Tocmai de aceea au existat tot felul de conflicte între cei doi.

Tatăl ei ieșise deja din casă și îl saluta pe fostul lui șef cu o strângere de mână.

— Bogdan! Minunat! Mă bucur că ai putut veni și sper să reușim să ne punem de acord, strigă el.

Luna ascunse flautul în camera secretă. Tatăl ei părea că îl așteptase pe șeful Ocolului silvic. Grozav! Se hotărî să se furișeze și să tragă cu urechea. Se îndreptă spre ușă.

De îndată ce deschise, cei doi șoricari dădură buzna înăuntru.

— Șefu' ne-a alungat din sufragerie. Are și o gustărică delicioasă acolo pregătită. Sigur ar fi picat și pentru noi o bucățică de cârnăcior, se plânseră aceștia.

Luna se încruntă. Devenea din ce în ce mai ciudat.

— Știți cumva ce vrea tata să vorbească cu domnul Bogdan? îi întrebă ea pe câini.

Cei doi erau mereu foarte bine informați, deoarece îl urmau pe pădurar peste tot.

— Habar n-avem. Dar ar fi bine să nu mănânce toți cârnăciorii! se plânse Daisy.

— Niciodată nu mi-a plăcut de tipul ăsta, mârâi Drago. Miroase a probleme.

Daisy dădea din coadă.

— Ca o excepție, trebuie să îți dau dreptate, spuse ea. De fiecare dată când își face el apariția, se ivesc și problemele. N-aș vrea să-l convingă pe Șefu' să se întoarcă în oraș.

Drago lătră ascuțit.

— Sper să nu fie adevărat, Daisy! Tocmai am găsit o ascunzătoare de iepuri pe care vreau să o explorez mai bine.

Luna strigă speriată:

— Sub nicio formă nu vreau să mă întorc în oraș! Ah, vă rog, vă rog mult, nu puteți trage cu urechea?

Dar câinii deja se urcaseră pe patul Lunei, închiseră ochii și se pregăteau pentru un pui de somn.

— Nicio șansă! Șefu' ne-a dat afară din cameră, ai uitat? mormăi Drago.

— Sunteți, pur și simplu, leneși ca niște cârnăciori, spuse Luna.

Daisy mormăi.

— Ah, da, absolut! Exact niște cârnăciori mi-ar fi plăcut să gust acum...

O alună ateriză pe covorul Lunei.

— Luna! Îți trimitem răsplata, strigă veverița cea deschisă la culoare. Poftă bună!

Luna ridică alună și-i veni dintr-odată o idee.

— Hei, ia așteptați puțin! N-ați vrea voi, drăguțelor, să-mi faceți o favoare? le rugă ea.

— N-avem deloc timp, n-avem timp, trebuie să strângem mâncare, îi răspunseră veverițele și săriră deja pe o creangă mai îndepărtată.

— Vă dau ceva în schimb. Vă plac castanele? strigă Luna în urma lor.

Veverița de culoare deschisă se opri și făcu o săritură mare înapoi.

— Castanele? Sunt delicioase. Despre câte vorbim?

Luna ridică din umeri.

— Câte încap într-o mână.

Ea strânsese câteva castane împreună cu Dănuț, ca să le coacă.

Veverița căzu pe gânduri.

— Și ce-ar trebui să facem, în schimb?

întrebă veverița apropiindu-se.

— Tatăl meu are un musafir de la Ocolul silvic și sunt foarte curioasă să aflu despre ce vorbesc. Ați putea coborî puțin până în dreptul ferestrei? Geamul este deschis, iar creanga bradului argintiu din față ajunge până pe pervaz. Ați putea sări foarte ușor pe ea.

— Doi pumni de castane, negociu veverița. Un pumn pentru mine și unul pentru prietena mea.

— De acord! spuse Luna încuviințând din cap.

Emoționată, fata urmări veverițele până jos.

Drago, care moțăia cu ochii închiși, zise amuzat:

— Luna, ai grijă! Să trimiți o veveriță să spioneze pentru tine... asta n-are cum să meargă altfel decât prost.

Luna scutură din cap.

— Ești doar invidios că le-am oferit veverițelor castane pentru munca lor.

